

Петро ГРОМ

Історія має здатність повторюватися. Стається це в різні епохи, у різних державах, за різних обставин, але завжди якимось не так, не там і не тоді, коли ми цього очікуємо. Власне, це часто й перешкоджає нам засвоювати її уроки. Це свого часу зауважив Лоренс Джонсон Пітер : «Історія змушена повторюватись, тому що ніхто її не слухає». Минуле – це досвід, який допомагає не допускати помилок у майбутньому, а не лише відрізок часу. Минуле – це частина життя людства. Воно є найцікавішим уроком, який несе в собі мудрість попередніх поколінь для тих, хто будує майбутнє.

Давньоримський філософ та політичний діяч Цицерон влучно стверджував, що історія – це свідок часів, світоч правди, життя пам'яті, наставниця життя, вісниця старовини. Мабуть, усім відомі слова Максима Рильського, які стали крилатими: «Хто не знає свого минулого, той не вартий свого майбутнього». У цій публікації хотілось би звернути увагу на історію вибраного народу, а саме момент очікування Месії. Вартує детальніше привидитись до цієї історії, аби не повторювати чужих помилок.

Вибраний народ через свою невіру часто відходив від Бога, через це й потрапляв у дуже складні ситуації. Проте Господь посилав людям пророків, які провіщали визволення народу і нагадували про Божу обітницю, дану ще першим людям у Едемському саді (пор. Бут. 3,15). Тому євреї чекали приходу Спасителя. Коли батьки принесли новонародженого Ісуса до храму, їх зустріли ті, хто «чекав визволення Єрусалиму» (Лк. 2,38), яке мав здійснити обіцяний Месія. Згодом, спостерігаючи за Іваном Хрестителем, юдеї запитували: «Може, це він Христос?» (Лк. 3,15). Чого ж вони чекали від Месії? Євреї сподівалися, що він визволить їх від ярма Римської імперії а також відновить царство Ізраїля, ставши їхнім царем, одним словом, вирішить усі проблеми, які у них виникали протягом століть.

Ще перед початком Ісусового служіння деякі харизматичні лідери закликали брати в руки зброю і чинити опір римському правлінню, тим самим карбуючи у людей уявлення про Месію. Із цим пов'язана й поява тогочасної апокаліптичної літератури, яка також давала надію на подолання Римського режиму. У апокаліптиці оживали страшні видіння Даниїла та Еноха. Думка про боротьбу за незалежність перепліталась із уявленнями про кінець світу. Були очікування, що ось-ось засурмлять труби архангелів і на горизонті з'явиться військо Сина Чоловічого, яке вигубить царство Звіра. В перемогах цезаря єврейський народ вбачав останні поривання сатани. Всі надіялися на якесь чудесне втручання Бога

в хід історії, що виявить усім силу Божої Правди.

Про очікування народу розповідає також Євангеліє від Луки (Лк.3,15). Слова євангелиста коротко і влучно передають стан єврейського суспільства у перших роках правління Пилата. Ізраїль дійсно був подібним до натягнутої струни. Ось чому, коли на берегах Йордану появився Іван Хреститель, який звіщав про те, що Царство Боже близько, це викликало великий ажіотаж. Як бачимо, такі переконання змальовували в уяві тогочасного суспільства певні критерії, яким мав бути Месія. Через це більшість ізраїльтян так і не змогла прийняти Ісуса Христа за свого Спасителя. Усвоїй закоренілості євреї ще по сьогоднішній день очікують, що прийде Месія й відновить зруйнований храм і все царство Ізраїля.

Ця історія вибраного народу, який із нетерпінням чекав на Месію – визволителя народу із неволі, – має бути дуже повчальною для нас, українців. Нині наш народ, подібно до ізраїльського, переживає надзвичайно складні часи. Ми не мали б покладатися виключно на прихід до влади особи, яка вирішить усі проблеми. Урок цьому нам дав два тисячоліття тому вибраний народ. Натомість треба покладатися на Бога, Який як люблячий Батько не покине своїх дітей. Господь знає краще за нас самих, яких дарів ми найбільше потребуємо, і тільки Він є нашим Спасителем. Тому нехай кожна наша молитва за кращу долю українського народу буде сповнена духом синівської довіри, тої довіри, якої, можливо, колись не вистачило юдеям та ізраїльтянам.

Петро ГРОМ Цар приходить до свого народу//СЛОВО № 4 (60) 2015